

[Kirsten Jacobsen]

Damgaard, at både de midlertidige love, som ligger i boligudvalget, og den redegørelse, vi her behandler, og det, der måtte komme ud af den, skal hr. Knud Damgaard ikke forvente at fremskridtspartiet vil være med til at hjælpe socialdemokratiet til at få igennem. Så er det sagt – jeg tror ikke til stor overraskelse for hr. Knud Damgaard.

Den redegørelse, vi nu har fået fra boligministeren, bringer mig til at tænke på den 16. februar, da folketinget behandlede en forespørgsel fra fremskridtspartiet til boligministeren. Forespørgslen drejede sig om, hvorvidt regeringen agtede at arbejde for at fordyre boligudgifterne for lejere og ejere i 1978 og i 1979. Dengang var det en meget overrasket og en meget afvisende boligminister, der gik herop på talerstolen og fortalte, at det havde regeringen aldeles ikke tænkt sig at gøre, og at svaret ville blive et klart nej. Da jeg ikke troede på alt det, boligministeren sagde, lige med det samme, prøvede jeg at få at vide: ja men hvad skulle der så ske efter 1979, kunne vi ikke få nogle af de tanker at vide inden kommunalvalget? Da var boligministeren meget afvisende i sin holdning. Det var fuldstændig totalt umuligt bare at forklare folketinget, hvad det var, regeringen og socialdemokratiet havde tænkt sig at gøre. På det tidspunkt insinuerede jeg vistnok over for boligministeren, at når man ikke ville fortælle noget som helst, så måtte befolkningen og folketinget drage den konklusion, at så var det, fordi regeringen havde ondt i sinde. Jeg kan huske, at boligministeren rystede energisk på hovedet og slet ikke kunne forstå, at man kunne finde på at komme med sådanne beskyldninger imod socialdemokratiet. Nu står vi altså i dag med boligministerens egen redegørelse, og så må man nok sige, at det var alt for venligt og alt for blidt, det, jeg prøvede på at insinuere over for boligministeren i februar måned. For det, der vil komme ud af denne redegørelse, er de største socialiseringstendenser overhovedet i noget boligforslag nogen sinde lagt frem i dette folketing. Jeg tænker naturligvis ikke på forslag fra VS og kommunister, dem ser vi hvert år, men på forslag, som giver udtryk for at være seriøse oplæg. Og ministeren siger, at det er et seriøst oplæg. Jeg synes altså, det havde været mere ærligt, hvis regeringen og socialdemokratiet før kommu-

nalvalget havde fortalt befolkningen, hvad det var for noget.

Det er naturligvis meget lettere og meget mere praktisk at gå til kommunalvalg og fortælle befolkningen: jeres boligudgifter skal skam ikke stige, det er kun sådan nogle fæle fremskridtsfolk, der går rundt og beskylder socialdemokratiet for sådan noget, det kunne vi naturligvis aldrig nogen sinde finde på. Men det havde nok været mere ærligt at sige det, hr. boligminister. Når man har læst redegørelsen, både boligministerens redegørelse og skatteministerens, ved man, at der ikke kan have været nogen som helst saglig begrundelse for, at vi ikke fik det at vide den 16. februar, for boligministerens redegørelse er jo skrevet af efter LLOs boligpolitiske hvidbog. Den kunne man da også have skrevet af den 16. februar. Den har foreligget siden 1976. Der er ikke nogen som helst saglig grund.

Hvis man går ind i debatten om redegørelsen og læser, hvad det er, boligministeren foreslår, hvad er det da, der er så forfærdeligt? Ja, boligministeren starter venligt, sådan som han plejer, og lægger ud med at sige, at der er behov for en langsigtet boligløsning, som giver mulighed for en mere stabil boligrytme. Den sætning, tror jeg, har indledt ethvert oplæg overhovedet, som er kommet fra boligministeriet. Jeg tror simpelt hen, det er et gummistempel, de har ovre i boligministeriet. Det står der hver eneste gang, og hver eneste gang har de forslag, der er kommet derovrefra, haft den stik modsatte virkning, og det vil dette også få. Boligministeren fortsætter med at fortælle os, at så skal vi have en genial ny finansieringsordning, og den går i alt væsentligt ud på, at jo længere tid man ejer sin ejendom, og jo flere penge man betaler i afdrag, jo mere koster det at bo der. Genialt! Samtidig skal de obligationer, der kommer ud, oven i købet afsættes i et lukket kredsløb, hvor staten garanterer en rimeligt høj, fast kurs. Men boligministeren fortæller os ikke noget om, hvad det koster. Jeg vil godt spørge boligministeren: har man ikke gjort sig nogen som helst tanker om, hvad det vil koste for staten at garantere obligationerne afsat til en rimeligt høj, fast kurs? Og hvad betyder en rimeligt høj, fast kurs? Hvad er det for nogle tanker? Er det bare løse slag i luften?